

SÄLJHISTRU, f. 3. pl. — *hustrur*. Hustru, som mot betalning försäljer saker åt andra.

SÄLJNING, f. 2. Handlingen, då man säljer.

SÄLL, a. 2. 1) Fullkomligt lycklig. *Lefva s., i ett s-l lugn. Skatta sig s.* — 2) Säges äfven om döda, som njuta den eviga saligheten. Brukas för denna bem. mest substantivt. *De s-as bönningar.* — 3) (fam.) Berusad.

SÄLLA SIG, v. r. 1. (af gamla ordet *Sal*, hus. *Sälla* betydde ursprungligen Församla) *S. sig till*, förena sig i sällskap med. *Likar s. sig gerna till hvarandra. S. sig ihöp*, ell. *tillsammans*, förena sig i sällskap.

SÄLLAN, sä'llann, adv. Icke ofta. *Det händers.*

SÄLLE, m. 2. pl. *sällar*. Betyder ursprungligen Kamrat. *En lustig s.*, lustig, munter karl. Brukas ofta i dålig mening. *En otacksam, underlig, liderlig, öfvergifven s.*, otacksam människa, o. s. v.

SÄLLHET, f. 3. Sällt tillstånd. Jfr. *Säll*.

SÄLLSAM, a. 2. 1) Som sällan inträffar, yppar sig. *En s. syn, händelse.* — 2) Besynnerlig, underlig. *S-t uppförande. S. människa.*

SÄLLSAMHET, f. 3. Egenskapen att vara sällsam. — *Syn.* Besynnerlighet, Underlighet, Egenhet.

SÄLLSAMT, adv. På ett sällsamt sätt. — *Syn.* Besynnerligt, Underligt, Eget.

SÄLLSKAP, n. 3. o. 5. (af *Sälla*, samla) 1) Samvaro med någon, följeslagande, beledsagande. *Vara, resa i s. med någon. Låt oss gå dit i s. Gifva sig i s. med någon. Man lär alltid något nyttigt i hans s. Hålla* ell. *göra en s.*, vara tillsammans och samtala med någon. *Göra en s.*, äfv. åtfölja, beledsaga. *För s. skull*, för att deltaga med andra, utan smak, tycke eller böjelse, t. ex.: *Jag röker bara för s. skull.* — Bildar sammansättningen Resesällskap. — 2) Samling af personer, som tillsammans fördrifva tiden. *Gå i s. Icke tycka om s-er. Störa ett s. Vill ni vara med i s-et? Ett slutet s. De ha ofta s. hos sig.* — 3) Samfund. *Ett lärdt s.* — Har sammansättningen Vitterhetssällskap.

SÄLLSKAPA, v. n. 1. *S. med*, hålla sällskap. — *Sällskapande, n. 4.*

SÄLLSKAPARE, m. 3. — *ERSKA*, f. 1. En, som håller sällskap.

SÄLLSKAPLIG, a. 2. 1) Böjd att lefva i samfund. *Människan är en s. varelse.* — 2) Som gerna söker, väl trives, helst lefver i sällskap. *Han är mycket s.* — *Sällskaplighet*, f. 3.

SÄLLSKAPSBRODER, m. 3. pl. — *bröder*. En, som trives i sällskap. *En munter s.*

SÄLLSKAPSDAM, --däm, f. 3. — *FRU*, f. 2. ell. — *FRUNTIMMER*, n. 3. Fruntimmer, hvars befattning är att hålla en furstlig dam sällskap.

SÄLLSKAPSDANS, m. 2. Sådan slags dans, som dansas i sällskap.

SÄLLSKAPSKARL, m. 2. En, som är treflig i sällskap. *Munter s.*

SÄLLSKAPSKÄR, a. 2. Som tycker om sällskap.

SÄLLSKAPSLIF, n. 3. Se *Umgångslif*.

SÄLLSKAPSLIK, a. 2. Treflig i sällskap. — *Syn.* Umgångsam. — *Sällskapslikhet*, f. 3.

SÄLLSKAPSLIKT, adv. På ett sällskapslikt sätt. — *Syn.* Umgångsamt.

SÄLLSKAPSMAMSELL, f. 3. Mamsell, antagen i tjänst hos ett fruntimmer, för att hålla henne sällskap.

SÄLLSKAPSMAN, m. 3. pl. — *män*. Se *Sällskapskarl*.

SÄLLSKAPSORDEN, --ård'n, m. 2. pl. — *ordnar*. Ordenssällskap, hvars ändamål endast är sällskapsnöjet.

SÄLLSKAPSLIGT, f. 3. Pligt, som åligger af sällskapslifvets fordringar.

SÄLLSKAPSSKYGG, a. 2. Som gerna undviker sällskap.

SÄLLSKAPSSPEL, n. 3. Spel, hvars ändamål är sällskapsnöjet.

SÄLLSKAPSSPRÅK, n. 3. Det sätt att uttrycka sig, som tillhör det bildade sällskapslifvet.

SÄLLSKAPSSYSTER, f. 2. pl. — *syststrar*. Väninna, som lefver tillsammans med ett fruntimmer och är hennes dagliga sällskap.

SÄLLSKAPSSÅNG, m. 3. Se *Sällskapsvisa*.

SÄLLSKAPSTEATER, -- --ät'r, m. 2. pl. — *atrar*. Teater för enskilt sällskapsnöje.

SÄLLSKAPSTON, m. 3. Se *Umgångston*.

SÄLLSKAPSVISA, f. 1. Sång, visa för afsjungande i sällskaper.

SÄLLSPORD, a. 2. Som sällan spörjes, anträffas. *S. enighet.* — *Syn.* Sällsynt. — *Sällspordhet*, f. 3.

SÄLLSYNT, a. 1. Som man sällan får se, som ej ofta anträffas. *S. förmåga.* — *Syn.* Sällspord, Ovanlig, Ej vanlig, Mer än vanlig, Rar. — *Adv.* Ovanligt. *S. vacker.*

SÄLLSYNTHET, f. 3. Egenskapen att vara sällsynt.

SÄLTA, f. 1. Egenskapen att vara salt, salta beståndsdelar, salthalt. *Hafsvattnets s. är olika.*

SÄLTGRÄS, n. 3. Se *Sälting*.

SÄLTIG, sä'lltig, a. 2. Som har sälta.

SÄLTING, m. 2. Örtslägtet Triglochin.

SÄLTRÄ, sä'llträ, f. 1. eller

SÄLLTRÄ, sä'llträ', n. 4. (af *Sälja*, ursprungl.: gifva från sig) Redskap, hvarmed man slår fjäderboll.

SÄMJA, sä'mja, v. a. 2. (af *Sam*; föga brukl.) Göra sams, förlika. — *S-s*, v. dep. Lefva sams; blifva sams. *De kunna ej s. tillhoppa. S. om priset af en vara.* — *Syn.* Förlikas, Draga sams, Draga ens, Komma sams, Komma öfverens.

SÄMJA, sä'mja ell. sä'mmja, f. sing. Enighet, samdrägt. — *Syn.* Se *Enighet*.

SÄMRE, sä'mmre, a. komp. 1) Däligare. *Han är mycket s. än jag.* — 2) Ringare. *Det s. folket.* — *Adv.* Däligare. *S. gjord, utarbetad.*

SÄMSK, sä'mmsk, m. sing. (t. *sämsch*) Se *Sämskskinn*.

SÄMSKA, sä'mmska, v. a. 1. Genom invalkning af fett bereda hudar af stengetter, hjortar, rådjur, bockar, getter eller kalffvar, för att användas till benkläder, handskar, kolletter, m. m. — *Sämskning*, f. 2.

SÄMSKARFVA, v. a. 1. Se *Sämska*. — *Sämskgarfning*, f. 2.

SÄMSKGARFVARE ell. -**MAKARE**, m. 3. Garfvar, som bereder sämskskinn.

SÄMSKGARFVERI ell. -**MAKERI**, n. 3. En sämskgarfvares handverk.

SÄMSKSKINN, n. 3. Sämskadtt skinn. Jfr. *Sämska*.

SÄMST, sä'mmst, a. superl. af *Sämre*. 1) Däligast. *Hans arbete är s.* — 2) Ringast. *Den s-e arbetskarl är bättre än han.* — *Adv.* Däligast. *S. gjord, utarbetad.*

SÄNDA, v. a. 2. Genom en eller flera andra personer låta föra något till person eller ort. *S. varor till någon med formän, med skeppare,*